

stand seet noget Overdrevent, og jeg har ikke kunnet forstaae, hvorledes man har kunnet mene, at det endog saa kunde være demoraliserende, som det engang blev sagt, at give Befordringsgodtgjorelse for Reiser i communale Anliggender. Enhver, som har havt med Amtsraadet at gjøre, veed, at det forvolder vedkommende Amtsraadsmedlemmer meget Arbejde, at det optager en stor Deel af deres Tid, og at det foruden Udgifter till selve Befordringen foranlediger andre ikke ganske ubetydelige Pengeudgifter. Der kan ved en Godtgjorelse af 3 Mk. pr. Mil aldrig blive Tale om nogen Fordeel for Vedkommende, saa at Noget af den Grund skulde ønske sig at blive Amtsraadsmedlem, for derved at faae denne Indtægt. Her er aldeles ikke Tale om nogen Indtægt, men kun om den meget larvelige Befordringsgodtgjorelse, som 3 Mk. pr. Mil er. Det vilde ogsaa ganske sikkert være godt, om man kunde faae en Enkelt af dem, som ikke havde Raad til det Slags Udgifter, optagen som Medlem i Amtsraadet; men, saaledes som Forholdene nu ere, ere vi aldeles affaarne derfra, naar de ikke have Gyde til selv at betale Befordrings- og de øvrige Udgifter, som følge med Amtsraadsmoderne. Med Hensyn til dette Vædringsforslag maa jeg sige, at det undrer mig meget, at man vil gaae denne Middevei; det er umuligt at see, hvorfor man mere skal nægte Folk Befordringsgodtgjorelse for Reiser til Amtsraadsmoderne end til andre Reiser, som Amtsraadsmedlemmerne ville have at gjøre. Jeg kan forstaae, at man kan sige, at man skal vælge Amtsraadsmedlemmerne imellem dem, som ville og kunne paatage sig at gjøre det gratis, men jeg kan ikke forstaae, at man vil have, at der skal være en heel Deel Reiser, som de skulle have Godtgjorelse for, men at de skulle gjøre endeel andre Reiser gratis; jeg synes ikke, at det er consequent. — Der er endnu et Forslag, som jeg ogsaa har tiltraadt, nemlig Forslaget under Nr. 29 til § 47, som gaaer ud paa, at det skal indrømmes Amtsraadet uden Indenrigsministerens Samtykke at optage Kaan, naar

den samlede Gjæld for Amtscommunen ikke derved kommer til at overfride 3 Rd. pr. Tønde Hartkorn. Den eneste Indvending, som den høttærede Indenrigsminister fremsatte derimod, var, at det ikke var bestemt i Forslaget, naar en saadan Gjæld skulde afbetales. Naar den Gjæld, som Amtsraadet maa udskrive, ikke er større end 3 Rd. pr. Tønde Hartkorn, hvilket i en stor Deel Amter ikke er saa Meget som et Mars Bidrag, troer jeg, at man maa kunne overlade til Amtsraadet efter sit Skjøn at gjøre en saadan Gjæld og ligeledes selv at bestemme, om den afbetales i et bestemt Aaremaal, eller om det skal være en fast Gjæld, uden at der er betinget aarlige Afdrag eller uden at der er fastsat, naar Opbyggelsen skal finde Sted. Det forekommer mig, at det kun er ganske billigt, at Amtsraadet faaer den Bemyndigelse, som dette Vædringsforslag gaaer ud paa, og derfor skal jeg anbefale Forslaget til det ærede Thing.

**Indenrigsministeren:** Da jeg i Virkeligheden vil sætte megen Pris paa at faae det Vædringsforslag, som jeg har stillet til § 49, vedtaget, skal jeg i Anledning af den sidste ærede Talers Bemærkninger fremhæve, at jeg er ganske enig med ham i, at Amtsraadene ville benytte den Myndighed, som ved Paragraphen gives dem, til at kunne ligne en Deel af Reparitionsfondens Udgifter over paa Communerne, med megen Barsomhed; ja, jeg vil endog gaae videre og sige, at Amtsraadene ville være meget angstelige ved at benytte denne Bemyndigelse, og at Slutningen af Bestemmelsen, som den nu lyder, netop vil affrække dem fra at benytte den i Paragraphen indeholdte Bemyndigelse. Amtsraadene ville foretrække at opkræve Bidragene til Reparitionsfondens af Hartkornet alene, ligesom hidtil fremfor at paatage sig en saadan Paalægning over Communen, som de ville have en levende Følelse af, at de dog ikke kunne udføre rejsedigt. Det er altsaa netop, fordi jeg sætter Pris paa, at den i § 49 givne Bemyndigelse